

Terechtzitting van
14 januari 2002

ARREST

Het Hof van Beroep zitting houdende
te Antwerpen, Eerste bis Kamer,
recht doende in burgerlijke zaken,
spreekt het volgende arrest uit:

In zake:

1. _____ wonende te _____ -
;
2. _____ wonende te _____ -

appellanten tegen het vonnis uitgesproken op 19 november 1998
door de 5de kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren;

- vertegenwoordigd door mr. _____ loco mr. _____,
advocaat te _____;

tegen:

GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR
VOOR HET GRONDGEBIED VAN DE PROVINCIE _____;

in naam van het Vlaamse Gewest, met kantoor te _____,
die het geding gervat als wettelijke

opvolger van de Gemachtigde Ambtenaar voor de Provincie
 ;

geïntimeerde,

- vertegenwoordigd door mr. _____ loco mr. _____,
 advocaat te _____

* * * * *

Gelet op de door de wet vereiste processtukken in behoorlijke vorm overgelegd, waaronder het bestreden vonnis, waarvan geen aktebetekening wordt voorgebracht en het verzoekschrift neergelegd op 19 februari 1999, waarmee een naar vorm en termijn regelmatig en ontvankelijk hoger beroep werd ingesteld;

Gelet op de herneming van het geding d.d. 9 juli 2001 door de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur voor het grondgebied van de provincie _____, in naam van het Vlaams Gewest, als wettelijke opvolger van de Gemachtigde Ambtenaar voor de provincie _____

Overwegende dat het hoger beroep ertoe strekt, bij hervorming van het bestreden vonnis, ontoelaatbaar minstens ongegrond te horen verklaren geïntimeerdes vordering om appellanten solidair, minstens de ene bij gebreke aan de andere, te horen veroordelen tot herstel van de plaats in zijn oorspronkelijke staat en tot de afbraak van het zonder vergunning op het perceel te

_____ langs de _____ in de
 deelgemeente _____, opgericht zwembad met douche, sauna en bergplaats en dit binnen de termijn van één jaar na het in kracht van gewijsde treden van de uitspraak en onder sanctie van verbeurte van een dwangsom van 123,95 EUR (5.000 Fr.) per dag vertraging;

Dat geïntimeerde concludeert tot de ongegrondheid van het hoger beroep en de bevestiging van het bestreden vonnis;

Overwegende dat het doel en de grondslag van de oorspronkelijke vordering zowel in feite als in rechte blijken uit de voorgaanden van de rechtspleging, inzonderheid uit het beroepen vonnis; dat het Hof hiernaar verwijst;

Overwegende dat, na nieuw onderzoek door het Hof, het beroepen vonnis dient bevestigd te worden om de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter die in hoger beroep niet weerlegd wordt bevonden en bijgevolg wordt overgenomen; dat de betrokken constructies niet vergund zijn, nu ze werden opgericht zonder vergunning en de regularisatie slechts werd toegestaan mits aanpassing van de constructie binnen de zes maanden, na 9.12.1993, datum waarop de bouwvergunning onder die voorwaarde werd verleend, en die aanpassing niet binnen de gestelde termijn is gebeurd;

Overwegende dat daaraan geen afbreuk doet het feit dat appellanten na het verstrijken van de termijn voor uitvoering van de opgelegde werken met het oog op de regularisatie van hun bouwovertreiding alsnog die werken zouden hebben uitgevoerd;

Overwegende dat, hoewel de wenselijkheid van de beslissing van het bestuur, te dezen geïntimeerde, omtrent de keuze van het herstel van de bouwovertreiding buiten de controle van de rechterlijke macht valt, de rechter daarentegen bevoegd en verplicht is om zowel de externe als de interne wettigheid ervan te toetsen en, inzonderheid op grond van de context of van alle regelmatig voorgedragen gegevens, na te gaan of die beslissingen niet op machtsoverschrijding of machtsafwending berusten;

Dat appellanten doen gelden dat geïntimeerdes beslissing om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat te vorderen een uiting is van machtsoverschrijding of machtsafwending;

Overwegende dat geïntimeerde de discretionaire bevoegdheid heeft om het herstel van de plaats in zijn vorige toestand te vorderen en hij daarbij binnen de grenzen die de wet hem oplegt is gebleven; dat de als herstel gevorderde maatregel tot de wettelijk voorziene

herstelmaatregelen behoort; dat geïntimeerdes vordering regelmatig is en geen onwettigheid bevat; dat hij in de afweging van de belangen waarover hij dient te waken met de belangen van appellanten niet kennelijk onredelijk het belang van een behoorlijke ruimtelijke ordening en stedenbouw voorrang heeft willen geven; dat niet blijkt dat die belangen op een andere, voor appellanten minder schadelijke wijze, evengoed hadden kunnen worden gevrijwaard; dat appellanten in gebreke zijn gebleven zich binnen de gestelde termijn te conformeren aan de voorwaarden van de bouwvergunning, haar ter regularisatie verleend, en die beoogden aan de ernstige verstoring van de goede aanleg van de plaats, die de bouw-overtreding door appellanten veroorzaakte, en aan het bouw misdrijf als zodanig een einde te stellen binnen een redelijke termijn;

Overwegende dat machtsafwending een onwettigheid is waarbij een bestuursorgaan de bevoegdheid welke hem bij de wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk is verleend, gebruikt tot het nastreven van een ander doel; dat te dezen niet is aangetoond dat geïntimeerde met de herstellvordering een ander doel zou nastreven dan het doen respecteren van de bestemming van het betrokken perceel, dat gelegen is in een agrarisch gebied en een bestemming heeft verkregen waaraan de betrokken constructies (zwembad met douche, sauna en bergplaats) vreemd is en waarvan de inplanting op vier meter van de oever van de in strijd is met de bepalingen van de wet op de bevaarbare waterlopen, nu door de constructie er geen bouwrijpe strook van vijf meter meer was vanaf de taludinsteek;

Overwegende dat geen enkel door appellanten aangevoerd gegeven toelaat aan te nemen dat de keuze voor de betrokken herstellvordering zou zijn genomen met machtsoverschrijding of machtsafwending of zou zijn tot stand gekomen met miskenning van enig voorschrift van behoorlijk bestuur; dat die vordering extern en intern wettig is;

Overwegende dat thans vast te stellen is dat, gelet op de weigering van vergelijk d.d. 5.01.2001 en op het ministerieel besluit d.d. 2.02.1991 de betrokken zonevreemde werken niet meer kunnen

worden geregulariseerd;

Overwegende dat de door de eerste rechter vastgestelde dwangsom wettelijk is en het bedrag ervan afdoende is om appellanten aan te zetten tot de uitvoering van het herstel van de plaats in zijn oorspronkelijke staat; dat een vermindering van die dwangsom niet eenzelfde, afdoende effect zal hebben;

OM DIE REDENEN,
HET HOF, na beraad,

Recht doende op tegenspraak,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935,

Verleent geïntimeerde akte van de herneming van het geding,

Ontvangt het hoger beroep,

Verklaart het ongegrond,

Bevestigt het bestreden vonnis,

Verwijst appellanten in de kosten van het hoger beroep, aan de zijde van geïntimeerde in conclusie begroot op 426,38 EUR rechtsplegingsvergoeding.

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terechtzitting van de eerste bis kamer van het Hof van beroep te Antwerpen op VEERTIEN JANUARI TWEEDUIZEND EN TWEE.

Aanwezig:

12

12

Raadsheer;

Griffier;